

להקטין את האח הגדול

אמנם מגוון רחב של סוגיות – מביטוח בריאות ומדיניות ההגירה ועד אקטיביזם שיפוטי ושאלת ההתחממות הגלובלית – אבל לזין מצליח למצוא איזון מרשים ולהציג תפיסה כוללת ותמציתית. סיבה נוספת היא הטון הלא אפולוגטי של הספר: לזין אמנם אינו חוסך את שבטו מן התפיסות הליברליות האדוקות הרווחות כיום, אך כשהוא מתעמק בהיסטוריה ובפילוסופיה שמאחורי עיקרי האמונה השמרניים, הוא מנסה לנקוט גישה אובייקטיבית ומקצועית – ועושה זאת כמעט תמיד בהצלחה. ואולי חשוב מכל, לזין מבסס את תמיכתו בשמרנות על נושאים שאינם תלויי זמן ומגיש לקורא לא רק מניפסט (למרות כותרתו), אלא גם תרגיל בפילוסופיה פוליטית יישומית. לפיכך, גם אם אפשר להתווכח על כמה מן התרופות שהוא מציע לתחלואיה של החברה האמריקנית, וגם אם הוא מציג התנגדות נוקשה מדי לכל רפורמה המדיפה ריח של ויתור – ובכלל זה לרפורמות המשקפות למעשה את האינטרסים ואת השאיפות של לא מעט שמרנים – עדיין יש לכבד את לזין על מאמציו לשטוח בצורה בהירה וקולחת כתב הגנה על השקפת העולם אשר הנחתה את האבות המייסדים של האומה האמריקנית ושצריכה לעמוד לנגד עיני ממשיכי דרכם גם היום.

פרשנים רבים במחנה השמרני מציגים אמנם את חידות ורודנות כתרופות

Liberty and Tyranny:
A Conservative Manifesto
by Mark R. Levin
Simon and Schuster, 2009
245 עמודים

ביקורת: דניאל מנדל

ספרו של מרק לזין, חידות ורודנות: מניפסט שמרני, ראה אור בתזמון מעניין במיוחד – זמן קצר לאחר כניסתו הרועשת לתפקיד של הנשיא ברק אובאמה. לזין, לשעבר יועצו של התובע הכללי בממשל רייגן וכיום פרשן פוליטי ומנחה תכנית רדיו, הצליח להתברג מיד לראש רשימת רבי המכר; עד כה נמכר ספרו ביותר ממיליון עותקים. ההצלחה שקוצר לזין אינה מובנת מאליה: שורה של אינטלקטואלים ושל אסטרטגים רפובליקנים פרסמו בעת האחרונה ספרים מעוררי מחשבה שביקשו גם הם להפיח חיים במחנה השמרני החבול והמדמם – אנשים דוגמת גלן בק, רוס דאונט, רייהן סלאם, מיקי אדוארדס ודייוויד פרום – אולם הם לא נחלו הצלחה בקנה מידה כזה. מדוע זכה דווקא ספרו של לזין לפופולאריות כזו בשוק תחרותי כל כך? אחת הסיבות לכך היא העובדה הפשוטה שהספר קל לקריאה: הוא מקיף

את הפוטנציאל הגלום בו ולפעול להגשמת האינטרסים שלו, ובה בעת עליו להתאים את עצמו לסדר מוסרי המעוגן באמונה דתית ולפעול לאור התבונה. רק כך יכולים הפרט והסדר החברתי לשגשג בלי להפריע זה לזה. השמרן חייב אפוא לקבוע לעצמו כמטרות-על את שימורה ואת שיפוריה של החברה האזרחית.

אם השמרן הציב תמיד בלב חזונו הפוליטי את הפרט ואת זכויותיו, הרי בגרסה הליברלית המודרנית שמור המקום הזה למדינה. ואכן, טוען לוין, הליברל של היום רואה ברצונותיו האישיים של הפרט ובפגמיו מכשולים בדרך אל האוטופיה, או אל מדינה המוגדרת על פי עקרונות השוויון. אמנם גם השמרנים סבורים כי השוויון הוא אחת מחירויות היסוד, אבל הליברל המודרני עיבד ערך זה לצרכיו והקנה לו עדיפות במטרה להפיק תוצאות כלכליות וחברתיות אחידות – כדי ליצור, במילים אחרות, "תרבות של קונפורמיות ותלות" במסווה של "חמלה". לוין מגנה הן את הליברלים המודרנים והן את השמרנים הרפורמיסטים, המנפחים לשם כך את כוחו של השלטון:

[הם] אינם שואלים – כמה פרויקטים ומקומות עבודה אפשר היה לייצר, כמה אנשים עשויים היו להינצל מחולי וממצוקה, כמה פיות רעבים אפשר היה להאכיל אלמלא העלויות הנוספות, ההתערבות בשווקים ואי-היעילות הניהולית, המעוותות את ההיצע ואת הביקוש... כתוצאה מן התפקיד שממלאת הממשלה הפדרלית.

גם השמרנים, מסביר לוין, מביעים חמלה כלפי העניים והחולים וגם הם מבקשים להקל את מצוקותיהם. אלא

נגד נחוצה עד מאוד ל"דומיננטיות השמאלנית" בארצות-הברית של ממשל אובאמה, אבל לאמיתו של דבר הספר מכוון לא פחות אל המחנות הניצים בתוך המפלגה הרפובליקנית עצמה. הוא מופיע בעיצומה של מחלוקת מתמשכת בין אלה המכונים "מסורתיים" לאלה המכונים "רפורמיסטים". הראשונים מאמינים שהשמרנים הפסידו בבחירות מפני שסטו מעיקרי האמונה השמרנית (ממשלה מצומצמת, הורדת מסים, הגבלת הגירה), ואילו האחרונים סבורים שהמפלגה חייבת לרענן את עקרונותיה כדי להתקיים. כפי שניסח זאת ה"רפורמיסט" דייוויד ברוקס במאמר שפרסם ביו"ק טיימס בנובמבר 2008, האמריקנים לא יתמכו במפלגה ש"הרעיון המרכזי שלה הוא השתלחות בממשלה".

לוין משתייך למחנה הראשון, המסורתי, המתנגד לבזבזנות המופקרת של "שמרנות החמלה" מבית מדרשו של ג'ורג' ו' בוש ובז לקריאות להתחדשות שנועדו להשיג רוב בבחירות. הוא סבור כי ממשל רפובליקני הנוקט מדיניות כלכלית וחברתית בעלת צביון ליברלי הוא מתכון בטוח לפשיטת רגל אידיאולוגית ולאבדן הרלוונטיות – לא להצלחה אלקטורלית. לוין מבקש לשכנע את חבריו השמרנים, ואת האמריקנים מכל גוני הקשת הפוליטית, שהדרך היחידה לזכות מחדש בשלטון היא לחזור אל העקרונות שבהם דגלו האבות המייסדים של אמריקה ומנסחי חוקתה: חירות, שווקים חופשיים, דת, מסורת וסמכות.

השמרן, טוען לוין, מאמין יותר מכל ב"הרמוניה של אינטרסים" וב"כללי שיתוף פעולה שהתפתחו במשך דורות ארוכים של ניסיון אנושי" – כללים שהשתרשו בחברה האזרחית. במסגרת זו, הפרט חופשי לגלות

שההבדל המהותי בינם ובין הליברלים הוא הדרך שבה הם רוצים לעשות זאת. השמרנים רואים ברפורמה, בשיפור הדרגתי, את המכשיר הנאות לשינוי; הליברלים, לעומתם, קוראים לחדשנות או לשינוי באמצעות תחליף. בשל נקודת מוצא זו, מסביר לוין, הליברל המודרני פועל לא פעם לכינון זכויות חדשות – דבר המחייב, הלכה למעשה, התערבות עמוקה יותר של המדינה, ועומד לעתים קרובות בסתירה לזכויות הקיימות.

לוין מכנה את הליברלים הללו "אֶטְסִיטִיסְטִים" – חסידי השלטון הריכוזי. הם שואפים, לדבריו, לצבירה מסיבית של כוח בידי הממשלה, וזאת בסתירה לאינטרס הבסיסי של הפרט. שלא כמו הליברל הקלאסי, שהיה מתנגד טבעי לסמכות ורחש יחס של חשד לרשויות, האטסיטיסטים הליברלים בימינו דורשים ממשלה ריכוזית וחזקה יותר כדי לאכוף את העדפותיהם שלהם בענייני מדיניות. זו אינה חירות, מסכם לוין, אלא סוג של עריצות. "החירות בעיני האטסיטיסט איננה ברכה אלא קללה", הוא כותב. "אי־אפשר להגיע לאוטופיה כאשר כל פרט חופשי ללכת בדרכו... האוטופיה של האטסיטיסט יכולה ללבוש צורות רבות כמו מונרכיזם, פיאודליזם, מיליטריזם, פשיזם, קומוניזם, נאציזם-סוציאליזם וסוציאליזם כלכלי. כל הצורות האלה שייכות למין אחד – רודנות". בניגוד להאשמות הרווחות, מטעים לוין, השמרנים אינם תומכים אוטומטית בשימור המצב הקיים, שהרי הסטטוס קוו של היום "עלול בהחלט להיות מצב שנוצר בידי האטסיטיסט ושיש בו כדי להרוס את החברה האזרחית – כפי שקרה במהומות התרבותיות של שנות השישים".

לדברי לוין, הרדיפה של האטסיטיסט הליברלי אחר תוצאות כלכליות וחברתיות אחידות התאפשרה בגלל השתלטות גראמשיאנית במהותה של גופים כמו הביורוקרטיה הממשלתית, כלי התקשורת, תעשיית הסרטים והאוניברסיטאות על מוקדי הכוח. כדי לאכוף את סדר העדיפויות שלו יוצא האטסיטיסט הליברלי במתקפה חסרת רחמים נגד מה שמכונה "הערכים הבורגניים", מביע זלזול ברעיון "האקספציונליזם האמריקני", מקדם את רעיון הרב־תרבותיות ומחדיר טינה מעמדית לשיח הלאומי. בעולמו של האטסיטיסט, מסכם לוין בהפרזה מסוימת, "חייב הפרט להיות חף מכל ייחוד ותחושת ערך עצמי, חסר יכולת חשיבה או התנהגות עצמאית".

לוין סבור כי סולם העדיפויות הליברלי-אטסיטיסטי זרע הרס גדול במיוחד בתחום הכלכלה, והוא מקדיש חלק נכבד מספרו לדיון בכך. כשמרן טוב הוא מאמין בכל לבו בדינמיות של השוק החופשי ובכוחו לשנות את המציאות. הוא בז אפוא לרוב האטסיטיסטים הליברלים, שאולי אינם מרקסיסטים גמורים אבל עדיין מחויבים לתפיסה סוציאליסטית במהותה של החברה – תפיסה הרואה בשוק החופשי שורש כל רע.

לוין סוקר את ההתפתחויות ההיסטוריות שחלו מאז המשבר הכלכלי הגדול של 1929, וטוען כי "האטסיטיסטים פתחו בהצלחה במהפכת נגד ששינתה לבלי הכר את אופייה של החברה האמריקנית". חשיבותה של מדיניות ה"ניו דיל", שנולדה מתוך מהפכת נגד זו, טמונה לדעתו לא בתכנית כזו או אחרת אלא בהתנתקות הגורפת מעקרונות היסוד של אמריקה

ומגבלות החוקה. באמצעות שורה של יזמות פדרליות, מיסוי, תקנות ואישורים, עלה בידי הנשיא פרנקלין דלאנו רוזוולט והקונגרס לעקוף בעזרת מצח את החוקה האמריקנית. כאשר סירב בית המשפט העליון לשתף פעולה עם תכניות ה"ניו דיל" ופסל כמה מהן מפני שחרגו מגבולות הסמכות הפדרלית ורמסו את זכויות הקניין הפרטי, איים הנשיא למלא את בית המשפט העליון בשופטים אוהדים לעניינו. רוזוולט אמנם לא הצליח להעביר את תכניתו בבית המשפט, כותב לוין, אבל עלה בידו להלך אימים על השופטים כדי להניעם לשתף עמו פעולה. מכל מקום, בהדרגה החלו השופטים הישנים לפנות את מקומם לשופטים חדשים שהיו שותפים להשקפתו האטטיסטית של הנשיא. באופן זה הפך בית המשפט העליון לחותמת גומי לניסיונותיו של רוזוולט להגביר את השליטה הפדרלית בפעילות הכלכלית, תוך פגיעה הולכת ומעמיקה בחירויות הפרט.

עם זאת, מזכיר לנו לוין, מעמד הביניים – העשוי ללא ספק לצאת נשכר במיוחד מפעילותו של השוק החופשי – אינו חושש לעשות שימוש בכוחו כדי להגן על האינטרסים שלו. האטטיסטים נוקטים אפוא שיטות המזכירות את האסטרטגיה של סול אלינסקי, הרדיקל משיקו, שכתביו השפיעו על הנשיא אובאמה: לשכנע מספר גדול מספיק של אנשים מקרב מעמד הביניים לוותר על חירויותיהם ולהצטרף אל האטטיזם – המוסווה כמובן כשינוי חיובי, לא מאיים, מניעת.

לוין מבין, בצדק, כי גישה זו מאלצת את השמרנים לקדם את עקרונות השוק החופשי באמצעות שיווק אגרסיבי. אחרי הכל, אנו בני האדם מתרגלים בקלות

לשגשוג ונוטים לראות במותרות זכות המוקנית לנו, בעוד הכישלונות והחסכים מצטיירים בעינינו כהפרה בלתי חוקית של הסדר הטבעי. אזרח הדמוקרטיה המודרנית, שאינו יודע עוד את נורמות המחסור שהיו מנת חלקן של רוב החברות האנושיות לאורך ההיסטוריה, נוח במיוחד להשפעתן של תרופות האליל שמציע האטטיזם לטיפול באי-השוויון הכלכלי. ואולם, לאטטיסטים אין מענה לעובדה שהשוק החופשי הוא המערכת היחידה שהצליחה להביא לעלייה מתמדת (אם כי לא ליניארית) ברווחה הכוללת. יתר על כן, לוין מפרך בתוקף – גם אם אינו מחדש בכך דבר – את הרעיון שיש לנקוט צעדים להגנה על התעשיות ועל מקומות העבודה בארצות-הברית מפני תהליך הגלובליזציה. הוא מראה כי בפיטורים ההמוניים של 2004–2005, שבהם איבדו מיליון אמריקנים את מקומות עבודתם, רק ארבעה אחוזים פוטרו בשל סגירת מקומות עבודה עקב תחרות מחו"ל. לוין מדגיש גם כי האטטיסטים מגלים קוצר ראות כשהם מתעלמים מן התועלת שמניב הסחר החופשי. מיקור החוץ של שירותי המחשוב בהודו, לדוגמה, הוזיל את מחירי המחשבים בארצות-הברית, וההתרחבות הדרמטית של הסחר בין שתי המדינות סייעה לתת-היבשת לערוך ליברליזציה במבנה הכלכלי הריכוזי ששלט בה לאורך שנים. במאמר מוסגר אפשר להוסיף שטענתו של לוין כי נזקן של התכניות האטטיסטיות עולה על תועלתן עומדת גם ביסוד ביקורתו הנוקבת על התנועה הסביבתנית, שאותה הוא מכנה "אטטיזם סביבתי". הוא תוקף, למשל, את האיסור על השימוש בדי-די-טי – איסור הניזון מטענות מדעיות מסולפות בדבר השפעתו

המזיקה של חומר זה על בריאות האדם – וטוען כי הפסקת השימוש בו גרמה דווקא לאבדן עצום של חיים בארצות הסובלות ממלריה.

המשבר הכלכלי הנוכחי בארצות-הברית, ששורשיו נעוצים בבוועת הנדל"ן, משמש לליון דוגמה מושלמת לאטטיזם שלוח-רסן. בשנת 1977 נחקק חוק פדרלי שחייב את הבנקים לוותר על חישוב הסיכונים המקובל ולהציע הלוואות גם ללווים חסרי כל; צעד זה גרר חקיקה נוספת ותקנות מנהליות חדשות – וגם אפשר את פעילותן של קבוצות אטטיסטיות דוגמת 'איגוד ארגוני הקהילה למען רפורמה' (ACORN). בעקבות הפעילות המגוונת הזו באו לעולם הלוואות הסאב-פריים. בשנת 1992 אולצו 'פרדי מאק' ו'פאני מיי', חברות הענק למשכנתאות שפעלו בחסות הממשל הפדרלי, לרכוש הלוואות כאלה בהמוניהן בניסיון להגדיל עוד יותר את מאגר הכסף הזמין להלוואות, מה שחולל בתורו שיבושים נוספים בהתנהגות המוניטרית והמסחרית, ובסופו של דבר יצר את מפולת הנדל"ן ואת גל ההלם הגלובלי של המיתון. המשבר לא היה מתרחש אפוא אלמלא ההתערבות החקיקתית האטטיסטית בהתנהלות הבנקים וההלוואות, שנועדה להשיג מטרה אידיאולוגית מובהקת – הגדלת מספרם של בעלי הבתים. הכלכלה לבדה, אלמלא אותה התערבות, לא הייתה מאפשרת את השגת המטרה הזו.

למרבה הצער, טוען לוין, הממשלה האמריקנית הגיבה למשבר זה – תחילה בימי נשיאותו של ג'ורג' וו' בוש ועתה תחת ברק אובאמה – לא בפיכחון פיסקלי מאופק אלא דווקא בהזרמת כספים מסיבית, בניסיון לתקן את הנזק ולעצור

את הדימום שנבע מן הניהול הכושל. התוצאה היא פעולת חילוץ פדרלית העולה עד כה בהיקפה על הסכומים שהושקעו ב"ניו דיל", בתכנית מרשל, במלחמת קוריאה ובווייטנאם, במרוץ לירח ובמשברי החסכוניות וההלוואות של שנות השמונים והתשעים גם יחד. האטטיסטים הליברלים, מסכם לוין, דבקים עדיין ברעיון שלמשבר הזה אחראי בעיקר הקפיטליזם הבלתי מרוסן. הם עתידים ללמוד בדרך הקשה שהוצאה בלת מרוסנת מביאה לתוצאות חמורות עוד יותר.

כמי שמתח ביקורת נוקבת על האקטיביזם השיפוטי בספרו נבדים בשחור (*Men in Black*, 2006), לוין כותב בלהט מיוחד על זלזולם של האטטיסטים בחוק הטבעי – כלומר בכל הכללים שלהם מחויבת החברה מעצם היותה חברה אנושית, נוסף על החוקים שנקבעו בידי אדם. הוא מבקר גם את סלידתם של האטטיסטים מן הדת וטוען כי הם מבקשים לדחוק בהדרגה את רגליה מן החיים הציבוריים. הוא מזכיר לנו ש"חומת הפרדה" בין הדת למדינה היא עניין חדש יחסית: מקורה בפסק הדין אוורסון נגד משרד החינוך משנת 1947, שבו קבע השופט הוגו בלאק, איש הקו-קלוקס-קלאן לשעבר, כי ההסעות המסובסדות שמספקת מדינת ניו ג'רזי לתלמידי בתי הספר הכנסייתיים הן בבחינת סיוע עקיף לדת. לטענתו של לוין, בלאק הצליח בכך להחדיר לעולם המשפט האמריקני את איבתו לכנסייה הקתולית. האבות המייסדים של ארצות-הברית הרי לא האמינו בניתוק החוק הטבעי מן ההשגחה העליונה, או בניתוק הדת מכיכר העיר, בידעם שאקט כזה רק יוצר מושגי מוסר שרירותיים.

רעיונות מסוג זה אינם אלא משאת נפש ותו לא.

עם זאת, לוי מביא המלצה נוספת, חשובה ונועזת יותר: "אין לאשר שום מועמד לשיפוט הדוחה את האורייגנליזם" (הדוקטרינה שלפיה יש להקפיד על החוק כלשוננו וברוח שבה נוסח). למעשה, זוהי קריאה לפסול מועמדים אקטיביסטים, ובכך היא נוגדת במידת מה את הדחפים השמרניים המסורתיים, שחתרו מאז ומתמיד לקונצנזוס מפלגתי בעניינים כאלה ושלא התנגדו לאישור מועמדים ליברלים בתנאי שניחנו בניסיון השיפוטי הנדרש (שניים מארבעת השופטים בבית המשפט העליון האמריקני המזוהים כיום כליברלים מונו לתפקיד דווקא בידי נשיאים שמרנים). אולם לוי מסביר שמאז שנות השמונים יצאו הליברלים בעקביות נגד מועמדותם של שופטים שמרנים, גם אם ניחנו במיטב הכישורים הדרושים לתפקיד, וקידמו ללא בושה שופטים הקרובים לנטייתיהם האידיאולוגיות. השמרנים, מתעקש לוי, צריכים להפסיק להפגין נדיבות כזו, שאינה נענית בהגינות דומה.

ואכן, לנוכח כובד משקלם של העניינים העומדים על הפרק – הרחבת תחולתו של החוק, למשל, ותפקידו המרכזי של האקטיביזם השיפוטי בסדר היום האטטיסטי – דומה שאין לשמרנים תמריץ רב לדבוק באידיאל הקונצנזואלי הישן בכל הנוגע למינויים לכס המשפט. אם יימשך הדבר, תהיה זו רק דוגמה נוספת לנאמנות עקרה לסטטוס קוו שכבר מזמן אבד עליו הכלח.

חידות ורודנות אינו חף מחולשות, אולם נוחל הצלחה במטרתו העיקרית – לשכנע את קוראיו כי יש

לוי מדגיש כי הוויתור על החוק הטבעי ועל החירות הדתית עלול ליצור בנקל רודנות מסוג חדש: "החוק הטבעי, שניתן מידי האל ומתגלה באמצעות התבונה, מורה כי אי-אפשר לשלול את זכויות האדם הנצחיות והמהותיות ביותר – זכויות שלא הוענקו לאדם מידי אדם. טבעו האלוהי של החוק הטבעי הוא המנציח את זכותו של האדם 'לחיים, לחירות ולרדיפה אחר האושר'". אם בתי המשפט האמריקניים לא יכירו בכך, הם עלולים ללכת בדרכן של מועצות החכמים של האיסלאם, המכתיבות התנהגות ראויה מהי.

הביקורת שמותח לוי על האקטיביזם השיפוטי של בית המשפט העליון של ארצות-הברית ודאי אינה חריגה במחנה השמרנים. הפתרון שהוא מציע להתמודדות עם אתגר זה הוא קביעת זכות וטו על סמכותו של בית המשפט לתקן חוקים, שתגביל את "החקיקה המתירנית של זכויות וחובות מופשטות", כפי שמכנה זאת ג'ורג' פ' וויל, מן הבולטים שבין הפובליציסטים השמרנים. לוי ממליץ גם להגביל בזמן את משך הכהונה של השופטים, וטוען כי במצב הנוכחי – שבו נהוגה כהונה לכל החיים – החותם השיפוטי נטבע בעולם החוק האמריקני לאורך עשרות שנים. לא לגמרי ברור כיצד יסייע צעד כזה במניעת הסכנה הנשקפת מכיוונם של שופטים בעלי מגמה אטטיסטית: בהיותו צעד כללי, הוא עלול לקצץ גם את כהונתם של שופטים שמרנים. אין בכך גם היגיון טקטי רב, לנוכח העובדה שבית המשפט העליון מורכב כיום, הלכה למעשה, משופטים ליברלים מזדקנים ומשופטים שמרנים צעירים יותר. מכל מקום, עד שהשמרנים יחזירו לידיהם את הרוב בקונגרס,

השוק החופשי הם יאמצו את השקפת העולם השמרנית בהמוניהם. אולם זוהי אסטרטגיה שכוחה מוגבל: בסופו של דבר אנשים מצביעים על פי מצב כיסם, ולא רק על פי עקרונותיהם.

זאת ועוד, עמדתו המסורתית הנחושה של לויין דוחקת אותו לעתים להגן על עמדות בעייתיות רק מפני שהליברלים דוחים אותן. טעות היא למתוח ביקורת על חוק ההגירה והאזרחות משנת 1965 רק מפני שביטל את חוק ההגירה של 1924, שהתבסס לכאורה על הצורך "לשמר את החברה האמריקנית ואת הסכמת הנשלטים". לויין אמנם צודק בטענתו כי החוק מ־1965 הגדיל במידה מופרזת את כמות המהגרים, אבל ראוי גם לזכור ששיטת המכסות של 1924 נקבעה במכוון כדי להגביל את כניסתם של מהגרים ממזרח אירופה ומדרומה ולמעשה למנוע כליל את ההגירה מאסיה, ובכך לנעול את שערי המדינה בפני קבוצות שבסופו של דבר תרמו רבות לשגשוגה של אמריקה. זה אמור להיות מובן מאלין: לויין עצמו מצטט את דבריו של סטיבן מלאנגה ממכון מנהטון, כי גל ההגירה הגדול של ראשית המאה העשרים הביא עמו "תופרות וחייטים יהודים שהניחו את היסודות לתעשיית הביגוד של ניו יורק וסתתים ובנאים מאיטליה שסייעו בהקמתם של כמה מן הבניינים הגדולים שלנו" – ואלה בדיוק הקבוצות שהחוק מ־1924 רצה לחסום, או להגביל מאוד, את הגירתן לאמריקה. על פי אמת המידה של שמרנות המבקשת לקדם בברכה מהגרים חרוצים והגונים התורמים לחברה, החוק של 1924 לא היה חוק טוב שנועד "לשמר את החברה האמריקנית", ואכן ראוי היה לשנותו.

לשקול בכובד ראש את הכיוון שבו צועדת אמריקה ואת התשובות שהרעיונות השמרניים עשויים לספק, אם רק יובנו כהלכה. טענותיו של לויין בזכות השוק החופשי והעקרונות המבצרים אותו משכנעות במיוחד, אם כי יש להצטער על כך שהוא דוחה את האתגר שמציבים השמרנים הרפורמיסטים בהקשר זה ואינו מתמודד עמו ביתר רצינות. עמדתו בעניין הרפורמה בתחום הבריאות מדגימה זאת היטב. הוא מתעלם, למשל, מן העובדה שבאמריקה יש כיום עובדים עצמאיים רבים – כלומר, ציבור בוחרים רפובליקני טבעי – המעדיפים לספוג העלאות מסים מתונה ולא לשלם בעצמם תמורת ביטוח בריאות יקר מאוד. כמו כן, עסקים רבים מעדיפים לדחוף את עובדיהם ל"אופציה ציבורית" בניהול ממשלתי כדי להימנע מלספק להם ביטוח בריאות פרטי. נכון שלויין מביא טיעון מעניין בזכות יתרונותיהם העצומים של הקיצוצים במס עבור אנשים פרטיים, תאגידים והמשק בכללותו, אבל גם כאן יכול היה לומר יותר: במקום לבסס את דבריו על נתונים סטטיסטיים מעידן רייגן, יכול היה אולי להזכיר לצעירים מבין קוראיו את הצעד שנקט בשנת 1997, בימיו של הנשיא קלינטון – הורדת שיעור המס על רווחי ההון בשמונה אחוזים – שהניב תועלת כלכלית גדולה וכמעט הכפיל את ההכנסות הפדרליות מרווחי הון לעומת ההכנסות שנרשמו שלוש שנים קודם לכן; הוא יכול היה גם להזכיר שאפילו ג'ורג' וו' בוש, הנשיא הלא פופולארי, קיצץ מסים והזרים לכיסו של הממשל הפדרלי הכנסות שיא. אבל ככלל, במקום לטפל ישירות בבעיותיו של המחנה השמרני, לויין מאמין שאם רק יצליח לשכנע אנשים בערכו העצום של

ולוין מיטיב להראות כי ערכים אלה היו
חיוניים אז כפי שהם היום, וכי מי שמזלזל
בהם נוטל על עצמו סיכון גדול.

דניאל מנדל הוא מרצה להיסטוריה
באוניברסיטת מלבורן ומנהל המרכז
למדיניות מזרח תיכונית של ההסתדרות
הציונית באמריקה.

למרות ההסתייגויות הללו, ניסיונו
השאפתני של לוין לכוונן מחדש את השיח
השמרני עולה יפה, וספרו עשוי בהחלט
לעניין גם קוראים סקרנים מן המחנה
הליברלי. בין אם נסכים אתו ובין אם לאו,
חירות ורדנות הוא חומר לימוד יסודי, מגובש
ונוח לקריאה בנושא ההגות השמרנית.
אבל חשוב עוד יותר, זוהי תזכורת לערכים
שעליהם נבנתה הרפובליקה האמריקנית –